

Arrest

nr. 284 585 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Gauwchak en woonachtig in Jalalabad, Joy Haft. Je bent heden zestien jaar en dus minderjarig. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Je ouders, broers en zus verblijven momenteel opnieuw in de stad Jalalabad. Toen jij Afghanistan verliet, woonde je met je familie in het district Surkhrod in het dorp Shamshapur. Je verklaart

dat je familie daar ongeveer één jaar voor je vertrek uit Afghanistan is gaan wonen omwille van financiële problemen. De stad Jalalabad was te duur geworden voor uw familie en je vader kon via een vriend een huurhuis krijgen in Shamshapur, waar je vader werkte als landbouwer. Je verklaart dat je in Shamshapur problemen hebt gekregen met de Taliban. Je was in Afghanistan jeugdkampioen in Kungfu voor de provincie Nangarhar. Je deed mee aan wedstrijden in diverse provincies en mocht voor je eigen provincie ook naar Kabul gaan. Je zegt dat je bekend was in je regio. Een jaar voor je vertrek uit Afghanistan ging je samen met je familie in Shamshapur wonen. Na ongeveer twee maanden besloot je om in het dorp Kungfu –lessen te geven aan jonge kinderen. Je maakte daarvoor een plek in het dorp klaar. Na zes maanden werd er op die plek een eerste brief van de Taliban achter gelaten. Je negeerde deze brief en vertelde niets aan je familie. Ongeveer vijftien tot twintig dagen later volgde er een tweede brief van de Taliban. Je bracht je vader op de hoogte. Je vader zei dat je gewoon verder moest doen, dat iemand je wellicht gewoon bang wilde maken. Omdat je geen reactie gaf, kwamen er drie Taliban naar je club om je te arresteren. Je werd meegenomen naar een berg en geslagen. Je werd gevraagd om welke reden je niet op hun vraag was ingegaan. Dan gaven de Taliban je twee opties, ofwel zou je met hen meewerken om jonge kinderen de trainen, ofwel zou je straf krijgen. Uit angst ging je akkoord om les te geven, maar je stond erop om naar huis te gaan om de nodige kleren te halen. Eenmaal thuis vertelde je alles aan je vader. Je vader nam contact op met je oom. Je verbleef nog twee nachten bij je oom en vervolgens verliet je Afghanistan in juli 2020. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland en onbekende landen verder naar België waar je op 03 december 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban.

Ter ondersteuning van je vraag om bescherming leg je volgende documenten neer: je taskara en de taskara's van je ouders; verscheidene foto's van je broers en zus op diverse locaties in Surkhrod; foto's die verband houden met je sport en kampioenschap; een sportbrevet en een appreciatie dd. 19/07/1396 (11/10/2017); een foto van je club; twee oproepingsbrieven van de Taliban dd. 07/04/1399 (28 juni 2020) en 27/04/1399 (18 juli 2020). Je legt tevens twee attesten neer in verband met je mentale gezondheid, resp. dd. 23/06/2022 en 25/06/2022. Tot slot stuurde je per mail dd. 27/07/2022 een mediabericht door inzake de dood van iemand van de sportfederatie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je stelt een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat je je onttrokken zou hebben aan hun vraag tot medewerking, meer bepaald het geven van Kungfu aan jongens. Echter, uit je verschillende verklaringen en de neergelegde stukken moet worden vastgesteld dat je vluchtrelaas onvoldoende aannemelijk is.

Vooreerst dient er al op worden gewezen dat wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten omdat u bedreigd en onder druk gezet werd door de Taliban hen te vervoegen, dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Verder moet worden opgemerkt dat de data op de door jou neergelegde stukken niet aansluiten met de door jou verklaarde chronologie van de feiten van je vluchtrelaas. Ten aanzien van het CG verklaar je dat je vóór jouw vertrek één jaar in Surkhrod, Shamshapur hebt gewoond (CG p.5), waar de problemen met de Taliban zich zouden hebben voorgedaan. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je dat je drie jaar in Surkhrod hebt gewoond, alvorens het land te verlaten (DVZ vragenlijst vraag 10). Je verklaart tevens dat je kort na de wedstrijd in Kabul verhuisd bent naar Shamshapur (CG p.12). Daar zou je na ongeveer twee maanden een eigen club zijn begonnen en ongeveer zes tot zeven maanden later een eerste brief van de Taliban hebben ontvangen, gevolgd door een tweede dreigbrief ongeveer twintig dagen later, gevolgd door een arrestatie door de Taliban en je vertrek uit Afghanistan in juli 2020 (DVZ vragenlijst vraag 33).

Verder verklaar je dat de twee sportbrevetten die je neerlegt je overhandigd werden naar aanleiding van je wedstrijd in Kabul (CG p.11), tevens je laatste wedstrijd (CG p.9). Eén van de brevetten is gedateerd op 19/07/1396 (11/10/2017). Aangezien je verklaart dat je kort na de wedstrijd in Kabul verhuisd bent naar Sukhrod, moet worden geconcludeerd dat je verhuisd bent in einde 2017, wat overeenkomt met je verklaring bij de DVZ dat je drie jaar in Surkhrod hebt gewoond.

Echter, de brieven van de Taliban zijn gedateerd op 07/04/1399 (28 juni 2020) en op 27/04/1399 (18 juli 2020). Deze brieven en de arrestatie door de Taliban zouden de aanleiding zijn geweest voor je plotse vertrek in juli 2020 (DVZ vragenlijst vraag 33 en CG p.10-11). Voortgaande op je verklaringen kan het dus niet kloppen dat je ongeveer negen maanden na je verhuis een eerste brief van de Taliban zou hebben ontvangen. Je jonge leeftijd in acht genomen is een marge van twee jaar toch teveel om het te kunnen toeschrijven aan het niet goed inschatten van de tijd. Immers voortgaande op jouw verklaringen zou je ergens in september 2018 die eerste brief hebben gekregen, wat niet overeenkomt met de data op de brieven die je neerlegt. Je werd gewezen op het feit dat je verklaringen niet overeenstemmen met de data op de brieven (CG p.12). Je geeft geen bevredigende verduidelijking en verklaart louter dat je niet naar de data hebt gekeken, dat deze niet belangrijk zijn en dat enkel de feiten belangrijk zijn. Echter, het gegeven dat deze brieven niet passen in je eigen tijdslijn, waarbij je geholpen werd om deze duidelijk te stellen, stelt grote vraagtekens bij de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze brieven.

Aangezien de chronologie van de feiten niet klopt, werpt dit ook een schaduw op je verklaring dat je in Shamshapur enkele maanden na je aankomst aldaar, een club oprichtte waar je Kungfu gaf aan de kinderen van het dorp (CG p.10). Je presenteert twee foto's van een ommuurde plek die goed onderhouden is, zoals te zien aan de kanaaltjes die de bomen van water voorzien. Je beweert dat dit een lege, verlaten plek was zoals er zoveel plekken verlaten werden in de oorlog (CG p.11 en p.12), doch de foto's spreken dit eerder tegen. De plek is naar alle waarschijnlijkheid een tuin bij een huis, dat op de achtergrond van de foto ook zichtbaar is. Zo dit een lege plek was, is het merkwaardig dat je niemand om toestemming diende te vragen om deze plek te mogen gebruiken voor het geven van Kungfu lessen. Aangezien jullie nieuwkomers waren in dat dorp, lijkt het evident dat de dorpsoudsten hierover hun zeg zouden doen of dat hen minstens de vraag zou worden gesteld. Het is merkwaardig dat je zomaar een plek zou kunnen inpalmen. Je presenteert geen foto's waarop te zien is dat je les geeft.

Ten tweede, nog gesteld dat je in Shamshapur Kungfu zou hebben gegeven enkele maanden na je aankomst in einde 2017, begin 2018 dan is het weinig aannemelijk dat het de Taliban pas in 2020 erachter zou komen dat daar iemand Kungfu gaf, zoals je aangeeft (CG p.10). De twee brieven zouden naar je club zijn gestuurd (CG p.12). Je gevraagd hoe ze een brief kunnen sturen naar een open plek, zeg je nu dat het ommuurd was met een klein deurtje en dat het onder de deur was geschoven. Met de eerste brief

heb je niets gedaan (CG p.13), wat opvallend is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je dat je tot de 6de klas naar school bent geweest en Pashtoe kan lezen (DVZ vragenlijst vraag 11). Ten aanzien van het CG verklaarde je eveneens dat je tot de 6de klas naar school ging (CG p.5). Er kan van worden uitgegaan dat je wel wist dat het een brief van de Taliban was aangezien het jou bij de gelijkaardige tweede brief wel duidelijk was. Aangezien je nog niet zolang in het dorp woonde, moet zo'n brief van de Taliban toch je aandacht hebben getrokken. Het is weinig overtuigend dat je deze brief niet toonde aan je familie. Indien je de brief niet belangrijk vond (CG p.13) of hem niet zou gelezen hebben, wat toch te betwijfelen valt, dan is het toch merkwaardig dat je de brief mee naar huis neemt. Verder is het ook niet aannemelijk dat je vader na de tweede brief, aan jou zou hebben gezegd gewoon verder les te geven (CG p.13), zonder de zaak verder te onderzoeken of veiligheidsmaatregelen ten aanzien van jou te nemen. De brief is immers dreigend van toon en er wordt duidelijk in vermeld dat je al eerder was opgeroepen en zal worden gestraft indien je je niet in de moskee Kakrak Gol presenteert. Je verklaringen over de wijze waarop je deze brieven in handen kreeg en hoe jij en je familie daar vervolgens op hebben gereageerd, stelt de authenticiteit van deze brieven opnieuw in vraag, in die mate dat er niet voldoende geloof aan kan worden gehecht.

Bovendien zijn je verklaringen over je arrestatie door de Taliban evenmin overtuigend. Je gevraagd in welke moskee je werd opgeroepen kon je je dit niet herinneren. Je vervolgens gevraagd waar de genoemde moskee Kakrak Gol zich bevindt, zeg je dat het in Shamshapur ligt, vlakbij de zwarte berg. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Kakrak nog een heel eind van Shamshapur vandaag ligt. Je zou zijn opgehaald in je club en meegenomen zijn naar de berg, op ongeveer tien minuten rijden (CG p.13). Het mag toch verbazen dat je verklaart dat je helemaal alleen was op je trainingsplek en dat niemand iets heeft gezien omdat de plek waar je trainde afgelegen lag van de straat en de huizen (CG p.14). Je verklaring wordt niet ondersteund door de neergelegde foto's van je trainingsplek. Op de foto's is te zien dat er een minstens één huis grenst aan die plek. Bovenstaand werd al beargumenteerd dat de plek wellicht een tuin is bij een huis.

Vervolgens verklaar je dat je boven op de berg geslagen werd door de Taliban die boos waren omdat je je niet eerder had gepresenteerd. De Taliban zeiden je dat je hun strijders diende te trainen (CG p.13). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban van een jonge kerel van 13-14 jaar zouden eisen dat hij de strijders zou trainen. Vervolgens corrigeer je jezelf en zeg je dat de Taliban je de opdracht gaven om jongens van 10-12 jaar te trainen. Wie of waar dat moest gebeuren, is niet duidelijk, maar op de berg waar je werd meegenomen, waren er geen jongens aanwezig (CG p.14). Hoe dan ook is het weinig overtuigend dat de Taliban je direct zouden slaan omdat je je niet had gepresenteerd nadat ze brieven zouden hebben gestuurd. Als ze je werkelijk wilden om jongens te trainen, dan zouden ze eerder geprobeerd hebben om je te overtuigen. Hiermee verband houdend, valt het op dat je nooit persoonlijk werd benaderd met de vraag om mee te werken, terwijl de Taliban toch geregeld in het dorp aanwezig waren (CG p.14).

Bovendien moet toch worden opgemerkt dat je bij je registratie in België als alleenstaande minderjarige verzoeker geen enkele melding hebt gemaakt over een vrees ten aanzien van of problemen met de Taliban (zie Minteh fiche toegevoegd aan het administratieve dossier). Vreemd genoeg verklaarde je toen dat je Afghanistan verliet omdat je iemand vermoord hebt.

Uit al het bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met de Taliban.

Verder maakt je ook niet aannemelijk dat je bij terugkeer door de Taliban zou worden gevisieerd louter en alleen omdat je een sportman bent. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat sporten voor jongens en mannen geen enkel probleem vormt, mits in overeenstemming met de sharia. Anders ligt het voor de Afgaanse vrouwen die geen enkele sport meer mogen doen. De berichtgeving over een zekere persoon van de sportfederatie die volgens jou zou zijn gedood, kon niet onafhankelijk worden bevestigd. Je berichtte hierover via je voogd per mail dd. 25/07/22 waarbij je een screenshot van "message" berichten doorstuurde. De foto die erop staat is dezelfde foto die je presenteerde tijdens je persoonlijk onderhoud. Het betreft een oude foto waarop je ook zelf staat afgebeeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon je niet op de volledige naam komen van deze persoon (CG p.9-). Echter, er is geen enkele context noch duiding en je verklaring, dat de betreffende persoon (omcirkeld) werd gedood, is een loutere bewering van jouw kant. Een kort onderzoek via internet naar de naam van deze persoon (zoals vermeld op het bericht) gaf geen resultaat (zie google zoektermen aanwezig in het administratieve dossier). Hoe dan ook, in het kader van je vraag om bescherming is het aan jou om aan te tonen dat je een persoonlijke vrees hebt, waaraan i.c. niet werd voldaan.

Terzijde moet er nog een opmerking worden gemaakt bij je leeftijd. Bij je asielaanvraag in Roemenië op 03 november 2020 heb je verklaard dat je geboren bent in 2004 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij je vraag om internationale bescherming in België gaf je aan geboren te zijn in 2006. Er werd op 17 december 2020 in opdracht van de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek gedaan dat aantoont dat je jonger was dan 18 jaar, waarbij 16, 1 jaar met een standaarddeviatie van 3 jaar een goede schatting was. Een standaardafwijking van 3 jaar is echter zeer ruim. De Dienst Voogdij legde je geboortedatum vast op 10/01/2006. Toch moet worden opgemerkt dat je ten aanzien van het CGVS verklaarde dat je de oudste zoon bent van je gezin. Je broer Irshad is volgens jouw verklaring een jaar jonger dan jij, ongeveer 13 of 14 jaar (CG p.9-10). Echter, indien je de verschillende foto's van je broers en zus goed bekijkt dan is het de inschatting van het CGVS, voortgaande op zijn uiterlijke verschijning, - zoals dat ook in Afghanistan gebeurt-, dat je broer Irshad vermoedelijk ouder is dan wat jij zegt, met een inschatting van minimum 16 jaar. Indien jij de oudste zoon bent van het gezin, ben je dus vermoedelijk ouder dan 16 jaar.

Ook dient te worden vastgesteld dat je in Roemenië verklaarde dat je naam M.(...) S.(...) was terwijl je in België verklaart dat je naam M.(...) I.(...) is. Het is onduidelijk waarom je in Roemenië geen gewag maakte van je naam I.(...).

Aangaande je psychologische toestand (CG p. 13 en p.15-16), verklaar je dat je heel veel stress hebt, dat je nachtmerries hebt, dat je haar uitvalt. Je verklaart dat je je moeilijk kan concentreren en wijt dit gedeeltelijk aan de slagen die je op je hoofd hebt gekregen. Soms wordt de stress zo hoog dat je donkere gedachten krijgt (CG p. 16). Je zegt dat de gesprekken bij de psycholoog je deugd deden. Omdat je eerste psychologe is gestopt, ben je nu op zoek naar een andere psycholoog. Je gevraagd naar de oorzaken van je de stress die je ondervindt, vertel je dat je je zorgen maakt over je familie, dat je je afvraagt of ze genoeg te eten hebben. Je voelt je ook erg alleen. Je legt twee attesten neer in verband met je psychologische begeleiding. In het attest dd. 23/06/22 van Paika / UZ Brussel, psychiatrische afdeling kinderen en adolescenten, staat aangegeven dat je bij Solentra VZW in behandeling was van 27/09/21 tot 15/03/22. Je werd er aangemeld op 17/09/21 door een Rode Kruis medewerker, omwille van nachtmerries, stress en moeite met het uitdrukken van emoties. Het tweede attest dd. 25 juni 2002 van CAW Brussel geeft aan dat je op 21/06/22 op gesprek bent geweest met een vraag om psychologische begeleiding en dat je vraag wordt onderzocht. Er wordt door het CGVS vastgesteld dat je eerste aanmelding dateert van 17/09/2021. In de attesten wordt er geen melding gemaakt van een ernstige psychologische problematiek die zou kunnen wijzen op trauma in Afghanistan en/ of je reisroute naar België. Je zegt dat je concentratiestoornissen een beetje te maken hebben met de slagen die de Taliban je gaven. Echter je verklaringen hierover waren onvoldoende overtuigend. Je gevraagd naar de oorzaak van je stress en psychische moeilijkheden verwijst je in hoofdzaak naar de zorgen die je hebt voor je familie. Je was in behandeling van 27/09/21 tot 15/03/22 en had een intakegesprek bij het CAW Brussel op 21/06/22. Ondertussen heeft het CGVS van jou geen attesten meer ontvangen. Uit je verklaringen blijkt dat je in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid en op coherente manier te vertellen over je leven in Afghanistan en je vluchtrelaas.

Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg kan de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de

eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er ten aanzien van jou omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij en/of je familie niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel je je zorgen maakt over je familie, haal je geen concrete zaken aan waaruit blijkt dat je familie niet voor jou zou kunnen zorgen.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot, de door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Je taskara en de taskara's van je ouders zijn een aanwijzing van je identiteit die overigens niet volledig vast staat, gezien de vaststellingen omtrent je leeftijd en je naam (zie supra). De foto's van je broers en zus op diverse locaties in Surkhrod zijn een loutere aanwijzing van een verblijf. Ook je sportprestaties staan niet ter discussie waarvan de neergelegde foto's en sportbrevetten een aanwijzing zijn. De foto van je club en de twee oproepingsbrieven van de Taliban dd. 07/04/1399 (28 juni 2020) en 27/04/1399 (18 juli 2020) werden bovenstaand voldoende besproken. De authenticiteit van de twee oproepingsbrieven van de Taliban wordt ernstig betwijfeld. Terzake dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben gezien tegen betaling via corruptie of op de zwarte markt eender welk document kan worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook het bericht per mail dd. 27/07/2022 over de aangehaalde dood van iemand van sportfederatie werd bovenstaand voldoende besproken. De twee attesten in verband met je mentale gezondheid werden bovenstaand voldoende geduid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het "*motiveringsbeginseel*" en van het zorgvuldigheidsbeginseel. Verder in het verzoekschrift beroept ze zich ook op een schending van de samenwerkingsplicht.

2.2. Wat betreft het risico op vervolging schetst de verzoekende partij eerst een beeld over de algemene situatie in Afghanistan. Ze doet dit door te verwijzen naar verschillende krantenartikelen, rapporten en arresten van de Raad. Ze brengt naar voor dat deze bronnen stellen dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is, dat vrouwenrechten niet gerespecteerd worden, dat er geen sprake is van een gematigde taliban en dat universele mensenrechten niet gerespecteerd worden. Vervolgens citeert ze een krantenartikel van eind augustus 2021 waarin een woordvoerder van de taliban aankondigt dat de taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan, nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa worden geweigerd, zouden vervolgen. Ze betoogt dat deze verklaring minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan vormt. Volgens haar hebben de taliban, nu ze de volledige controle over Afghanistan hebben, evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. Ze voert aan dat in een situatie waar de taliban hoe langer hoe meer blijf geven van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, de nood aan bescherming ruim dient te worden geïnterpreteerd. Ze meent dat de verklaring van de woordvoerder van de taliban eind augustus 2021 ernstig dient te worden genomen en dat ze het voordeel van de twijfel verdient.

De verzoekende partij geeft aan dat de weerlegging van het risico op vervolging door de commissaris-generaal uiterst summier en zelfs laconiek is weerlegd. Volgens haar dient te worden vastgesteld dat er bijzonder weinig informatie voorhanden is om dit risico in te schatten. Zo voert de verzoekende partij aan dat we zelfs niet weten of er al Afghanen zijn teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan nadat zij eerder het land ontvluchtten. Ze vraagt of er al Afghanen zijn die gedwongen terugkeerden van Europa naar Afghanistan nadat zij eerder uit Afghanistan gevlucht waren. Ze meent dat hierover geen data beschikbaar zijn of dat minstens dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal deze niet voorlegt. Ze stelt dat anderzijds de commissaris-generaal wel verwacht dat ze op concrete en geïndividualiseerde wijze tracht aan te tonen dat ze bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging

als “*afvallige of verwesterde persoon*” loopt. Ze meent dat de commissaris-generaal hiermee haar medewerkings- en motiveringsplicht lijkt te schenden.

Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal motiveert dat bij de beoordeling van het risico op vervolging wegens verwestering rekening moet gehouden worden met een aantal zogenaamd risicobepalende factoren waaronder: het geslacht, de gedragingen van de verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Vervolgens verwijst ze naar een rapport waar, volgens haar, de commissaris-generaal naar verwijst.

Ze meent dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal *in concreto* heeft rekening gehouden met deze elementen. Op geen enkele wijze werd concreet gevraagd (of gemotiveerd in de bestreden beslissing) naar (over) de risico-verhogende factoren tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze stelt dat ook daarmee de commissaris-generaal zijn medewerkings- en motiveringsplicht schendt. Bovendien kan volgens haar de bedenking worden gemaakt in welke mate zij, die Afghanistan al lang verlaten had toen de taliban de macht overnam, het risico voor haarzelf kan inschatten. Ze vraagt zich af hoe de commissaris-generaal kan vereisen *in concreto* dat welbepaalde risico op vervolging aannemelijk te maken indien zij nog nooit in Afghanistan heeft geleefd dat volledig door de taliban wordt gecontroleerd. Ze stelt vast dat de enige concrete informatie die beschikbaar is, de verklaring van de woordvoerder van de taliban van eind augustus 2021 is en om die reden verdient ze het voordeel van de twijfel en dient het risico op vervolging breed geïnterpreteerd te worden.

2.3. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de verzoekende partij naar een rapport met algemene landeninformatie en een arrest van de Raad. Ze stelt hier verder bij dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan precair blijft. Ze meent dat niet alleen IS actief blijft in verschillende regio's van Afghanistan, ook overblijfselen van de oorlog zorgen nog geregeld voor burgerslachtoffers. Ze meent dat over heel het land nog veel IED's verspreid liggen die nog steeds zorgen voor onveilige wegen en burgerslachtoffers. Volgens haar is de taliban niet bij machte om “*non-state armed groups*”, waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden. Dit maakt dat het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt. Ze betoogt dat de aanwezigheid van verschillende “*NSAG's*” en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. Ze vermeldt dat, in de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022, er reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers zijn gevallen ingevolge willekeurig geweld. Ze meent dat het eigenlijke aantal ongetwijfeld nog veel hoger ligt. Volgens haar dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ze voert aan dat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat er in heel Afghanistan momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wegens het gebrek aan stabiliteit in het land, de aanwezigheid van “*NSAG's*” waaronder ISKP en de onduidelijkheid hoe de veiligheidsdynamiek zich verder zal ontwikkelen. Volgens haar was de motivering in de bestreden beslissing op dat vlak gestandaardiseerd en ontoereikend. Er werd enkel op algemene wijze gerefereerd naar de algemene veiligheidssituatie in het land zonder rekening te houden met regionale verschillen en de ernst van het willekeurig geweld.

2.4. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) verwijst de verzoekende partij naar verschillende rapporten en krantenartikelen die een beeld schetsen van de algemene humanitaire en economische situatie in Afghanistan en naar een arrest van de Raad. Vervolgens stelt ze hierbij dat er sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021 er een ernstige humanitaire crisis gaande is in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. Ze voert aan dat in september en oktober 2021 bijna de helft van de totale bevolking, ofwel 18,8 miljoen Afghanen in hoge voedselnood was. 6,8 miljoen Afghanen stonden op de rand van de uithongering. De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan volgens haar moeilijk ontkend worden. Ze stelt dat de commissaris-generaal zich daar ook van bewust lijkt, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Volgens haar meent de commissaris-generaal dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden maar dat het veeleer een resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Vervolgens citeert de verzoekende partij richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, *considerans* 6 en *considerans* 25 van deze richtlijn en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze betoogt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. Ze meent dat de belangrijkste oorzaak van de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van

Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of het nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten. De verzoekende partij is van oordeel dat uit de conclusie van *Human Rights Watch* duidelijk blijkt dat wel degelijk derden verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. De verzoekende partij legt uit dat de taliban lang hebben gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De taliban schenden daarbij fundamentele mensenrechten en staan weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties. Het laat dan ook volgens de verzoekende partij geen twijfel dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Ze stelt dat in weerwil van de motivering van de commissaris-generaal de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

2.5. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen.

2.6. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van onder meer de volgende rapporten en krantenartikelen:

- AP News, “*Taliban vow to respect women, despite history of oppression*”, 18 augustus 2021;
- 2 UN News, “*Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*”, 14 december 2021;
- The Guardian, “*‘Is it a crime to study?’: outcry as Taliban bar girls from secondary schools*”, 23 maart 2022;
- InfoMigrant, “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d’Europe seront “traduits en justice”*”, 31 augustus 2021;
- Kronen Zeitung, “*Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*”, 30 augustus 2021;
- EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022;
- ASYLOS, “*Afghanistan : COI Repository*” van 1 september 2021 – 30 maart 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, COI Report;
- IPC, “*Technical Manuel Version 3.1 – Evidence and Standards for better food security and nutrition decisions*”;
- Human Rights Watch, “*Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis*” 17 maart 2022;
- Dr. Ramiz Alakbarov, “*Statement*” van 15 maart 2022;
- Aljazeera, “*In Afghanistan, people selling babies, young girls to survive*”, 31 maart 2022;
- NZ Herald, “*Afghanistan famine: Parents sell children for food, says World Vision*”;
- World Vision, “*Hunger crisis forces Afghan parents to sell children for food*”, 22 december 2021;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis*” 1 maart 2022;

2.7. Op 23 december 2022 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 (dit rapport werd volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van

de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.9. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je stelt een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat je je onttrokken zou hebben aan hun vraag tot medewerking, meer bepaald het geven van Kungfu aan jongens. Echter, uit je verschillende verklaringen en de neergelegde stukken moet worden vastgesteld dat je vluchtrelaas onvoldoende aannemelijk is.

*Vooreerst dient er al op worden gewezen dat wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten omdat u bedreigd en onder druk gezet werd door de taliban hen te vervoegen, dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongelooftwaardig.*

Verder moet worden opgemerkt dat de data op de door jou neergelegde stukken niet aansluiten met de door jou verklaarde chronologie van de feiten van je vluchtrelaas. Ten aanzien van het CG verklaar je dat je vóór jouw vertrek één jaar in Surkhrod, Shamshapur hebt gewoond (CG p.5), waar de problemen met de Taliban zich zouden hebben voorgedaan. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je dat je drie jaar in Surkhrod hebt gewoond, alvorens het land te verlaten (DVZ vragenlijst vraag 10). Je verklaart tevens dat je kort na de wedstrijd in Kabul verhuisd bent naar Shamshapur (CG p.12). Daar zou je na ongeveer twee maanden een eigen club zijn begonnen en ongeveer zes tot zeven maanden later een eerste brief van de Taliban hebben ontvangen, gevolgd door een tweede dreigbrief ongeveer twintig dagen later, gevolgd door een arrestatie door de Taliban en je vertrek uit Afghanistan in juli 2020 (DVZ vragenlijst vraag 33).

Verder verklaar je dat de twee sportbrevetten die je neerlegt je overhandigd werden naar aanleiding van je wedstrijd in Kabul (CG p.11), tevens je laatste wedstrijd (CG p.9). Eén van de brevetten is gedateerd op 19/07/1396 (11/10/2017). Aangezien je verklaart dat je kort na de wedstrijd in Kabul verhuisd bent naar Sukhrod, moet worden geconcludeerd dat je verhuisd bent in einde 2017, wat overeenkomt met je verklaring bij de DVZ dat je drie jaar in Surkhrod hebt gewoond.

Echter, de brieven van de Taliban zijn gedateerd op 07/04/1399 (28 juni 2020) en op 27/04/1399 (18 juli 2020). Deze brieven en de arrestatie door de Taliban zouden de aanleiding zijn geweest voor je plotse vertrek in juli 2020 (DVZ vragenlijst vraag 33 en CG p.10-11). Voortgaande op je verklaringen kan het dus niet kloppen dat je ongeveer negen maanden na je verhuis een eerste brief van de Taliban zou hebben ontvangen. Je jonge leeftijd in acht genomen is een marge van twee jaar toch teveel om het te kunnen toeschrijven aan het niet goed inschatten van de tijd. Immers voortgaande op jouw verklaringen zou je ergens in september 2018 die eerste brief hebben gekregen, wat niet overeenkomt met de data op de brieven die je neerlegt. Je werd gewezen op het feit dat je verklaringen niet overeenstemmen met de data op de brieven (CG p.12). Je geeft geen bevredigende verduidelijking en verklaart louter dat je niet naar de data hebt gekeken, dat deze niet belangrijk zijn en dat enkel de feiten belangrijk zijn. Echter, het

gegeven dat deze brieven niet passen in je eigen tijdslijn, waarbij je geholpen werd om deze duidelijk te stellen, stelt grote vraagtekens bij de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze brieven.

Aangezien de chronologie van de feiten niet klopt, werpt dit ook een schaduw op je verklaring dat je in Shamshapur enkele maanden na je aankomst aldaar, een club oprichtte waar je Kungfu gaf aan de kinderen van het dorp (CG p.10). Je presenteert twee foto's van een ommuurde plek die goed onderhouden is, zoals te zien aan de kanaaltjes die de bomen van water voorzien. Je beweert dat dit een lege, verlaten plek was zoals er zovele plekken verlaten werden in de oorlog (CG p.11 en p.12), doch de foto's spreken dit eerder tegen. De plek is naar alle waarschijnlijkheid een tuin bij een huis, dat op de achtergrond van de foto ook zichtbaar is. Zo dit een lege plek was, is het merkwaardig dat je niemand om toestemming diende te vragen om deze plek te mogen gebruiken voor het geven van Kungfu lessen. Aangezien jullie nieuwkomers waren in dat dorp, lijkt het evident dat de dorpsoudsten hierover hun zeg zouden doen of dat hen minstens de vraag zou worden gesteld. Het is merkwaardig dat je zomaar een plek zou kunnen inpalmen. Je presenteert geen foto's waarop te zien is dat je les geeft.

Ten tweede, nog gesteld dat je in Shamshapur Kungfu zou hebben gegeven enkele maanden na je aankomst in einde 2017, begin 2018 dan is het weinig aannemelijk dat het de Taliban pas in 2020 erachter zou komen dat daar iemand Kungfu gaf, zoals je aangeeft (CG p.10). De twee brieven zouden naar je club zijn gestuurd (CG p.12). Je gevraagd hoe ze een brief kunnen sturen naar een open plek, zeg je nu dat het ommuurd was met een klein deurtje en dat het onder de deur was geschoven. Met de eerste brief heb je niets gedaan (CG p.13), wat opvallend is. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je dat je tot de 6de klas naar school bent geweest en Pashtoe kan lezen (DVZ vragenlijst vraag 11). Ten aanzien van het CG verklaarde je eveneens dat je tot de 6de klas naar school ging (CG p.5). Er kan van worden uitgegaan dat je wel wist dat het een brief van de Taliban was aangezien het jou bij de gelijkaardige tweede brief wel duidelijk was. Aangezien je nog niet zolang in het dorp woonde, moet zo'n brief van de Taliban toch je aandacht hebben getrokken. Het is weinig overtuigend dat je deze brief niet toonde aan je familie. Indien je de brief niet belangrijk vond (CG p.13) of hem niet zou gelezen hebben, wat toch te betwijfelen valt, dan is het toch merkwaardig dat je de brief mee naar huis neemt. Verder is het ook niet aannemelijk dat je vader na de tweede brief, aan jou zou hebben gezegd gewoon verder les te geven (CG p.13), zonder de zaak verder te onderzoeken of veiligheidsmaatregelen ten aanzien van jou te nemen. De brief is immers dreigend van toon en er wordt duidelijk in vermeld dat je al eerder was opgeroepen en zal worden gestraft indien je je niet in de moskee Kakrak Gol presenteert. Je verklaringen over de wijze waarop je deze brieven in handen kreeg en hoe jij en je familie daar vervolgens op hebben gereageerd, stelt de authenticiteit van deze brieven opnieuw in vraag, in die mate dat er niet voldoende geloof aan kan worden gehecht.

Bovendien zijn je verklaringen over je arrestatie door de Taliban evenmin overtuigend. Je gevraagd in welke moskee je werd opgeroepen kon je je dit niet herinneren. Je vervolgens gevraagd waar de genoemde moskee Kakrak Gol zich bevindt, zeg je dat het in Shamshapur ligt, vlakbij de zwarte berg. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Kakrak nog een heel eind van Shamshapur vandaag ligt. Je zou zijn opgehaald in je club en meegenomen zijn naar de berg, op ongeveer tien minuten rijden (CG p.13). Het mag toch verbazen dat je verklaart dat je helemaal alleen was op je trainingsplek en dat niemand iets heeft gezien omdat de plek waar je trainde afgelegen lag van de straat en de huizen (CG p.14). Je verklaring wordt niet ondersteund door de neergelegde foto's van je trainingsplek. Op de foto's is te zien dat er een minstens één huis grenst aan die plek. Bovenstaand werd al beargumenteerd dat de plek wellicht een tuin is bij een huis.

Vervolgens verklaar je dat je boven op de berg geslagen werd door de Taliban die boos waren omdat je je niet eerder had gepresenteerd. De Taliban zeiden je dat je hun strijders diende te trainen (CG p.13). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban van een jonge kerel van 13-14 jaar zouden eisen dat hij de strijders zou trainen. Vervolgens corrigeer je jezelf en zeg je dat de Taliban je de opdracht gaven om jongens van 10-12 jaar te trainen. Wie of waar dat moest gebeuren, is niet duidelijk, maar op de berg waar je werd meegenomen, waren er geen jongens aanwezig (CG p.14). Hoe dan ook is het weinig overtuigend dat de Taliban je direct zouden slaan omdat je je niet had gepresenteerd nadat ze brieven zouden hebben gestuurd. Als ze je werkelijk wilden om jongens te trainen, dan zouden ze eerder geprobeerd hebben om je te overtuigen. Hiermee verband houdend, valt het op dat je nooit persoonlijk werd benaderd met de vraag om mee te werken, terwijl de Taliban toch geregeld in het dorp aanwezig waren (CG p.14).

Bovendien moet toch worden opgemerkt dat je bij je registratie in België als alleenstaande minderjarige verzoeker geen enkele melding hebt gemaakt over een vrees ten aanzien van of problemen met de

Taliban (zie Minteh fiche toegevoegd aan het administratieve dossier). Vreemd genoeg verklaarde je toen dat je Afghanistan verliet omdat je iemand vermoord hebt.

Uit al het bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met de Taliban.

Verder maakt je ook niet aannemelijk dat je bij terugkeer door de Taliban zou worden geïdoleerd louter en alleen omdat je een sportman bent. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat sporten voor jongens en mannen geen enkel probleem vormt, mits in overeenstemming met de sharia. Anders ligt het voor de Afghaanse vrouwen die geen enkele sport meer mogen doen. De berichtgeving over een zekere persoon van de sportfederatie die volgens jou zou zijn gedood, kon niet onafhankelijk worden bevestigd. Je berichtte hierover via je voogd per mail dd. 25/07/22 waarbij je een screenshot van "message" berichten doorstuurde. De foto die erop staat is dezelfde foto die je presenteerde tijdens je persoonlijk onderhoud. Het betreft een oude foto waarop je ook zelf staat afgebeeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon je niet op de volledige naam komen van deze persoon (CG p.9-. Echter, er is geen enkele context noch duiding en je verklaring, dat de betreffende persoon (omcirkeld) werd gedood, is een loutere bewering van jouw kant. Een kort onderzoek via internet naar de naam van deze persoon (zoals vermeld op het bericht) gaf geen resultaat (zie google zoektermen aanwezig in het administratieve dossier). Hoe dan ook, in het kader van je vraag om bescherming is het aan jou om aan te tonen dat je een persoonlijke vrees hebt, waaraan i.c. niet werd voldaan.

Terzijde moet er nog een opmerking worden gemaakt bij je leeftijd. Bij je asielaanvraag in Roemenië op 03 november 2020 heb je verklaard dat je geboren bent in 2004 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij je vraag om internationale bescherming in België gaf je aan geboren te zijn in 2006. Er werd op 17 december 2020 in opdracht van de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek gedaan dat aantoont dat je jonger was dan 18 jaar, waarbij 16, 1 jaar met een standaarddeviatie van 3 jaar een goede schatting was. Een standaardafwijking van 3 jaar is echter zeer ruim. De Dienst Voogdij legde je geboortedatum vast op 10/01/2006. Toch moet worden opgemerkt dat je ten aanzien van het CGVS verklaarde dat je de oudste zoon bent van je gezin. Je broer Irshad is volgens jouw verklaring een jaar jonger dan jij, ongeveer 13 of 14 jaar (CG p.9-10). Echter, indien je de verschillende foto's van je broers en zus goed bekijkt dan is het de inschatting van het CGVS, voortgaande op zijn uiterlijke verschijning, - zoals dat ook in Afghanistan gebeurt-, dat je broer Irshad vermoedelijk ouder is dan wat jij zegt, met een inschatting van minimum 16 jaar. Indien jij de oudste zoon bent van het gezin, ben je dus vermoedelijk ouder dan 16 jaar.

Ook dient te worden vastgesteld dat je in Roemenië verklaarde dat je naam M.(...) S.(...) was terwijl je in België verklaart dat je naam M.(...) I.(...) is. Het is onduidelijk waarom je in Roemenië geen gewag maakte van je naam I.(...).

Aangaande je psychologische toestand (CG p. 13 en p.15-16), verklaar je dat je heel veel stress hebt, dat je nachtmerries hebt, dat je haar uitvalt. Je verklaart dat je je moeilijk kan concentreren en wijt dit gedeeltelijk aan de slagen die je op je hoofd hebt gekregen. Soms wordt de stress zo hoog dat je donkere gedachten krijgt (CG p. 16). Je zegt dat de gesprekken bij de psycholoog je deugd deden. Omdat je eerste psychologe is gestopt, ben je nu op zoek naar een andere psycholoog. Je gevraagd naar de oorzaken van je de stress die je ondervindt, vertel je dat je je zorgen maakt over je familie, dat je je afvraagt of ze genoeg te eten hebben. Je voelt je ook erg alleen. Je legt twee attesten neer in verband met je psychologische begeleiding. In het attest dd. 23/06/22 van Paika / UZ Brussel, psychiatrische afdeling kinderen en adolescenten, staat aangegeven dat je bij Solentra VZW in behandeling was van 27/09/21 tot 15/03/22. Je werd er aangemeld op 17/09/21 door een Rode Kruis medewerker, omwille van nachtmerries, stress en moeite met het uitdrukken van emoties. Het tweede attest dd. 25 juni 2002 van CAW Brussel geeft aan dat je op 21/06/22 op gesprek bent geweest met een vraag om psychologische begeleiding en dat je vraag wordt onderzocht. Er wordt door het CGVS vastgesteld dat je eerste aanmelding dateert van 17/09/2021. In de attesten wordt er geen melding gemaakt van een ernstige psychologische problematiek die zou kunnen wijzen op trauma in Afghanistan en/ of je reisroute naar België. Je zegt dat je concentratiestoornissen een beetje te maken hebben met de slagen die de Taliban je gaven. Echter je verklaringen hierover waren onvoldoende overtuigend. Je gevraagd naar de oorzaak van je stress en psychische moeilijkheden verwijst je in hoofdzaak naar de zorgen die je hebt voor je familie. Je was in behandeling van 27/09/21 tot 15/03/22 en had een intakegesprek bij het CAW Brussel op 21/06/22. Ondertussen heeft het CGVS van jou geen attesten meer ontvangen. Uit je verklaringen blijkt dat je in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid en op coherente manier te vertellen over je leven in Afghanistan en je vluchtrelaas.

Uit het bovenstaande volgt dat je je vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg kan de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend.

(...)

Tot slot, de door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Je taskara en de taskara's van je ouders zijn een aanwijzing van je identiteit die overigens niet volledig vast staat, gezien de vaststellingen omtrent je leeftijd en je naam (zie supra). De foto's van je broers en zus op diverse locaties in Surkhrod zijn een loutere aanwijzing van een verblijf. Ook je sportprestaties staan niet ter discussie waarvan de neergelegde foto's en sportbrevetten een aanwijzing zijn. De foto van je club en de twee oproepingsbrieven van de Taliban dd. 07/04/1399 (28 juni 2020) en 27/04/1399 (18 juli 2020) werden bovenstaand voldoende besproken. De authenticiteit van de twee oproepingsbrieven van de Taliban wordt ernstig betwijfeld. Terzake dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben gezien tegen betaling via corruptie of op de zwarte markt eender welk document kan worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook het bericht per mail dd. 27/07/2022 over de aangehaalde dood van iemand van sportfederatie werd bovenstaand voldoende besproken. De twee attesten in verband met je mentale gezondheid werden bovenstaand voldoende geduid."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft

De verzoekende partij slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In het verzoekschrift wordt immers op geen enkele manier ingegaan op deze motieven en worden ze volledig ongemoeid gelaten. Aangezien de verzoekende partij op deze motieven niet ingaat of ze tracht te weerleggen worden ze door de Raad, omdat ze pertinent en juist zijn, overgenomen.

Waar verzoeker wat betreft zijn psychologische toestand aanvoert dat hij erg lijdt onder de huidige situatie in Afghanistan en het lot van zijn familie en met een attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd zijn verhoogde kwetsbaarheid aantoont, gaat hij voorbij aan wat desbetreffend in de bestreden beslissing werd geoordeeld. Dit wordt voor de volledigheid hier hernomen:

"Aangaande je psychologische toestand (CG p. 13 en p.15-16), verklaar je dat je heel veel stress hebt, dat je nachtmerries hebt, dat je haar uitvalt. Je verklaart dat je je moeilijk kan concentreren en wijt dit gedeeltelijk aan de slagen die je op je hoofd hebt gekregen. Soms wordt de stress zo hoog dat je donkere gedachten krijgt (CG p. 16). Je zegt dat de gesprekken bij de psycholoog je deugd deden. Omdat je eerste psychologe is gestopt, ben je nu op zoek naar een andere psycholoog. Je gevraagd naar de oorzaken van je de stress die je ondervindt, vertel je dat je je zorgen maakt over je familie, dat je je afvraagt of ze genoeg te eten hebben. Je voelt je ook erg alleen. Je legt twee attesten neer in verband met je psychologische begeleiding. In het attest dd. 23/06/22 van Paika / UZ Brussel, psychiatrische afdeling kinderen en adolescenten, staat aangegeven dat je bij Solentra VZW in behandeling was van 27/09/21 tot 15/03/22. Je werd er aangemeld op 17/09/21 door een Rode Kruis medewerker, omwille van nachtmerries, stress en moeite met het uitdrukken van emoties. Het tweede attest dd. 25 juni 2002 van CAW Brussel geeft aan dat je op 21/06/22 op gesprek bent geweest met een vraag om psychologische begeleiding en dat je vraag wordt onderzocht. Er wordt door het CGVS vastgesteld dat je eerste aanmelding dateert van 17/09/2021. In de attesten wordt er geen melding gemaakt van een ernstige psychologische problematiek die zou kunnen wijzen op trauma in Afghanistan en/ of je reisroute naar België. Je zegt dat je concentratiestoornissen een beetje te maken hebben met de slagen die de Taliban je gaven. Echter je verklaringen hierover waren onvoldoende overtuigend. Je gevraagd naar de oorzaak van je stress en psychische moeilijkheden verwijst je in hoofdzaak naar de zorgen die je hebt voor je familie. Je was in behandeling van 27/09/21 tot 15/03/22 en had een intakegesprek bij het CAW Brussel op 21/06/22. Ondertussen heeft het CGVS van jou geen attesten meer ontvangen. Uit je verklaringen blijkt dat je in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid en op coherente manier te vertellen over je leven in Afghanistan en je vluchtrelaas." Deze pertinente motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Het psychologisch attest van Solentra dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt en dateert van 22 oktober 2022 wijkt niet af van voormeld attest van Solentra van 23 juni 2022 in die zin dat hierin ook melding wordt gemaakt van psychologische begeleiding van 27 september 2021 tot 15 maart 2022, en baseert zich voor de oorzaak van de beweerdde mentale problemen op verzoekers verklaringen. Hierin wordt evenwel gesproken over een posttraumatische stressstoornis stellende dat deze stoornis aanzienlijke gevolgen voor verzoekers sociaal, emotioneel en cognitief functioneren heeft waaronder een verminderd geheugen/onvermogen om zich gebeurtenissen uit het verleden te herinneren zonder enige verdere uitgebreide medische analyse of informatie en zonder dat hierbij enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. Het attest bevat niet(s) meer dan een aantal zinnen, bevat geen uitgebreid medisch verslag waaruit blijkt hoe de psycholoog tot zijn bevindingen kwam en dat verzoeker wel degelijk daadwerkelijk met de kort genoemde problemen te kampen heeft. Aan dergelijk simplistisch attest kan dan ook weinig tot geen waarde worden gehecht.

Hierbij moet worden opgemerkt dat psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor verzoekers genoemde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook duidelijk blijkt uit het laatst neergelegde attest. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op verzoekers verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In de door verwerende partij aanvullende nota geciteerde EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022 worden personen met een handicap en personen met ernstige medische problemen, met inbegrip van mentale gezondheidsproblemen opgenomen als risicoprofielen aangemerkt die, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben. In de EU AA Country Guidance wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. In de EU AA Country Guidance wordt gesteld dat vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen, in het bijzonder kwetsbaar zijn. Uit de door de verzoekende partij neergelegde documenten blijkt dat zij kampt met psychologische problemen in de zin van nachtmerries, moeite met uitdrukken van emoties en een verhoogd stressniveau, concentratieproblemen, prikkelbaarheid, slaapproblemen, terugkerende herinneringen aan gewelddadige gebeurtenissen die zij zegt te hebben meegemaakt, en een verminderd geheugen/onvermogen om zich gebeurtenissen uit het verleden te herinneren.

Niet elke persoon met een ernstige ziekte of mentale gezondheidsproblemen riskeert vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de EUAA Country Guidance moet de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houden met risico-verhogende factoren zoals de aard en visibiliteit van de fysieke of mentale handicap, de negatieve perceptie van verzoekers situatie door zijn familie etc. (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, p. 105 – 106). Uit de bestreden beslissing, het administratief dossier en het verzoekschrift kan niet blijken dat of en in welke mate verzoeker hierdoor vervolging riskeert. Deze attesten tonen verzoekers vermeende verhoogde kwetsbaarheid dan ook niet aan.

Het geheel aan documenten – waarvan de beoordeling door de commissaris-generaal door de verzoekende partij volledig onbesproken blijft – en verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban ten gevolge van de voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van de verzoekende partij. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

De verzoekende partij haalt echter wel aan in het verzoekschrift dat ze het risico loopt om vervolgd te worden als ze terugkeert naar Afghanistan, na haar verblijf in het Westen, nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan

niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

De verzoekende partij reikt gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat de verzoekende partij heden nog op regelmatige basis contact heeft met haar familie (NPO, p. 6). De verzoekende partij geeft aan dat ze haar familie belt en nergens blijkt dat de verstandhouding niet goed is. Bovendien wijst dit contact erop dat ze nog steeds een sociaal netwerk heeft om op terug te vallen bij haar eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door enkel te poneren dat zij louter en alleen door het feit van bescherming te hebben gezocht in het buitenland, zal worden beschouwd als een ongelovige en zal worden vervolgd, maakt de verzoekende partij – in het licht van voorgaande overwegingen – evenwel niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmeel*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale

normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Evenmin toont de verzoekende partij aan waarom deze conclusie andersluidend dient te zijn, louter en alleen omdat zij een “jonge terugkeerder” is. De verzoekende partij reikt verder ook geen concrete elementen aan die een verder onderzoek door de commissaris-generaal vereisen of rechtvaardigen, op grond waarvan de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd.

Verder werd bij afloop van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal gevraagd of de verzoekende partij of haar advocaat nog iets hebben toe te voegen aan het gesprek. Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat zowel de verzoekende partij als haar advocaat niets hadden toe te voegen aan het net afgenomen gesprek, buiten een opmerking van haar raadsman over de leeftijd van verzoekende partij en de situatie van haar familie. De verzoekende partij had toen de mogelijkheid om de elementen van verwestering die in haar hoofde spelen naar voren te brengen en te verduidelijken. Ze laat echter volledig na om dit te doen. Het is dan ook niet ernstig om aan te voeren dat de commissaris-generaal geen vragen stelt over haar eventuele verwestering terwijl de verzoekende partij zelf nalaat deze elementen bij te brengen en verklaart dat ze niets toe te voegen heeft op het einde van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. De opwerping van de verzoekende partij dat de commissaris-generaal hier haar medewerkingsplicht mee heeft geschonden kan dan ook niet worden gevolgd, aangezien ze er zelf niet in slaagt om deze elementen tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren te brengen.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De summiere elementen die hij aanhaalt wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd. Bovendien blijkt dat hij zich nog steeds van een tolk Pashtou bedient. Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Met het louter verblijf van een kleine twee jaar tijdens zijn tienerjaren in Europa, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat dit verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker in Afghanistan zeker tot zijn veertiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven, en gelet op het in het dossier aanwezige leeftijdsonderzoek mogelijks nog ouder was bij vertrek. Verzoeker verklaarde in Afghanistan naar school te zijn geweest, alsook dat hij volgens de Afghaanse cultuur reeds sinds zijn geboorte verloofd is met zijn nicht, dat hij in Afghanistan op nationaal niveau Kungfu heeft beoefend en zelfs de baas was van zijn eigen club, waar lokale kinderen training kwamen volgen waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Uit geen enkel gegeven blijkt dat hij niet meer gelovig zou zijn.

Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verzoeker toont evenmin aan dat het louter beoefenen van een sport, Kungfu, een doorn in het oog van de taliban zou zijn. Meer nog verzoeker beweerde zelfs dat de taliban wilden dat hij Kungfu les zou geven aan de talibanstrijders, hetgeen evenwel hoger terecht als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Verzoeker toont niet aan, noch maakt op geen enkele wijze concreet dat de taliban een probleem zouden hebben met het beoefenen van de sport Kungfu in Afghanistan of elders.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elm*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de

actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstreckers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de-facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van

de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hieraan gaan afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld *ex*-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers

en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als battles gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als violence against civilians (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* provincie Nangarhar. De verzoekende partij laat, buiten het aanvoeren van algemene veiligheidsinformatie over Afghanistan die overigens geen afbreuk doen aan de meest recente informatie die aan de Raad ter beschikking wordt gesteld, na deze aan te voeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF